

4036065 SIPT/M: สาขาวิชา : กายภาพบำบัด; วท.ม. (กายภาพบำบัด)

ฉัตรณี พิชัยยงค์วงศ์ดี: เปรียบเทียบความสามารถในการทรงตัวในท่ายืน การรับสัมผัสตำแหน่งและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระหว่างผู้หญิงที่มีและไม่มีอาการข้อเข่าเสื่อม (COMPARISON OF STANDING BALANCE PERFORMANCE, PROPRIOCEPTION AND MUSCLE STRENGTH BETWEEN WOMEN WITH AND WITHOUT SYMPTOMATIC KNEE OSTEOARTHRITIS). คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ชนัดดี อากมานนท์, M.A. , ปรีชา รัชภพลเมือง, พ.บ., จิตวรี จำเเดช, วท.ม. (กายภาพบำบัด). 178 หน้า ISBN 974-664-726-1

ข้อเข่าเสื่อม เป็นโรคของข้อต่อซึ่งจะมีการทำลายของ กระดูกอ่อนที่ผิวข้อ และ เนื้อเยื่อต่างๆ บริเวณ รอบข้อ โดยจะพบได้บ่อยที่ข้อเข่าในคนไทยวัยผู้ใหญ่ ทั้งนี้ไม่มีข้อสรุปที่แน่ชัดว่า การบกพร่องของการรับสัมผัสตำแหน่งและการอ่อนแรงของกล้ามเนื้อเกิดร่วมกับการทรงตัวที่ลดลงในคนที่มีข้อเข่าเสื่อม ดังนั้นการศึกษานี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ เปรียบเทียบ ความสามารถ ในการทรงตัว โดยวัดจาก เครื่อง SMART Balance Master System การรับสัมผัสตำแหน่งของข้อเข่า และ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อทั้งในกลุ่มงอ และเหยียด ข้อเข่า ระหว่างผู้หญิงที่มี และไม่มี อาการข้อเข่าเสื่อม ที่มีช่วงอายุ 40-60 ปี ค่าตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้คือ % maximum stability และ sway velocity จาก Sensory Organization Test (SOT), sway velocity จาก center target test, on-axis velocity และ directional control จาก rhythmic weight shift left /right test, ตัวแปรต่างๆจาก limits of stability test , ค่าความผิดพลาดของการรับสัมผัสตำแหน่ง และ ค่าความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ จะถูกนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างทั้งสองกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.05$ ระหว่างทั้งสองกลุ่มของ ตัวแปร % maximum stability ขณะ ยืนหลับตา และ ตัวแปร sway velocity ขณะหลับตาและมีการบิดเบือนของพื้นที่ยืนอยู่จากการทดสอบ SOT สำหรับการทดสอบ rhythmic weight shift left/right และ limits of stability พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเพียง ตัวแปร on-axis velocity ขณะเคลื่อนจุดศูนย์กลางของร่างกายด้วยความเร็วที่เร็วมาก และ ตัวแปร reaction time ขณะเคลื่อนจุดศูนย์กลางของร่างกายไปยัง right-back target ตามลำดับ ส่วนค่าความผิดพลาดของการรับสัมผัสตำแหน่งและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ มุมของการงอเข่า 60 องศาและ กำลังกล้ามเนื้อทั้งในกลุ่มเหยียด และงอเข่า ตามลำดับ จากผลการศึกษาดังกล่าว อาจเป็นไปได้ว่าการสูญเสียการรับสัมผัสตำแหน่งและการอ่อนแรงของกล้ามเนื้อ เป็นเหตุทำให้กลุ่มผู้ป่วยที่มีอาการข้อเข่าเสื่อมมีความสามารถในการทรงตัวลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม จึงตั้งข้อเสนอนะว่านักกายภาพบำบัดควรทราบถึงความบกพร่องเหล่านี้ เพื่อทำการตรวจประเมินอย่างเหมาะสม และ ให้การรักษาที่สอดคล้องกับปัญหา